

Volt egyszer egy normális Franciaország

2019 február 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Valami véget ért...

Persze hogy tüntetnek az emberek egy színházban is az emlékeik, a közös múltjuk, Perrault és Jean Marais mellett, és persze hogy tüntetnek olyan évszázadok után vágyakozva, amelyekről az jut eszükbe: volt egyszer egy normális Franciaország.

Nem szeretem a közvetlenül, konkrétan politizáló színházat. A politizálás jellegétől függetlenül. És országtól függetlenül. Azaz nemcsak az idegesít, ha a pesti (pontosabban budai) Május 1. mozi helyén nyílt színházban Alföldi Róbert a mai migránsválságra egyszeresíti le Fassbinder gyönyörű filmjét. Mindenütt idegesít. Emlékszem, mennyire irritált a párizsi Operában egy Aida, pedig valódi művész rendezte, Olivier Py. Pár évvel az európai migránsinvázió előtt mutatták be – persze, Franciaországot ez a probléma már évtizedek óta érinti. És arról szólt. Közhelyesen, agresszívan. A bevándorlót azért nem viseli el az anyaország az előadás szerint, mert sokkal több értéket képvisel, mint az ott élők. Ismerjük ezeket a szövegeket.

Ha valaki megnézi egy zenés mesejátékot, ami a színlap szerint már hatéves kortól ajánlott, nem számít politizálásra. Mindez arról jutott eszembe, hogy láttam néhány hete Párizsban a Szamárbőr című musicalt. Az 1970-es filmet szerettem, Catherine Deneuve, Jean Marais és Jacques Perrin, nagyon jó zene, kétszer egy óra, vagyis, ha esetleg nagyon rossz előadás lenne, akkor is ki lehet bírni. Ami rögtön meglepett, amint leültem a helyemre és szétnéztem a nézőtérre, hogy az alapvetően mesedarabon gyakorlatilag nem voltak gyerekek. Csak – kétségtelenül – jól szituált felnőttek. Maga az előadás közepes volt, olyannyira, hogy a szünetben az is felmerült bennem, hogy otthagynom. Ha kicsit éhesebb vagyok, valószínűleg nem várom meg a második felvonást.

Aztán vége lett és jött a taps. A nézők – mint egy rockkoncerten – felállva, hangosan ünnepelték az előadást, énekelték a búcsúszámot, szabályosan kiabáltak. Gazdag, ötvenes párizsi asszonyok és férfiak, akik nem szokták különösebben a világ elég távoli érzéseiket, akik nem árulják el, mire gondolnak. Éreztem, hogy ez több, mint egy szimpla ünneplés, azt kezdtem megfogalmazni, hogyha nem hangozna hülyén, egy középkori mese zenés változata esetében, akkor ez egy tüntetés. Fél perc múlva a mögöttem ülő asszony akaratlanul is igazat adott nekem, mert ezt mondta a partnerének, tudatosan hangosan, hogy hallja más is: ezt kellene látnia Macronnak, akkor kisebb lenne a pófája.

Még egyszer: mesejáték volt, kizárólag jó és még jobb szereplőkkel, nagylelkű és kedves emberekkel, segítőkész tündérékkel, királyokkal, királylánnyal, királyfival. És megértettem, hogy jut eszébe egy – valószínűleg nem egy, hanem a Marigny színház ezerfős nézőtérén több száz – embernek Macron. Az ezerszer elátkozott közhely. Hogy nagyon francia mese, nagyon világos értékek, egykor volt francia értékek. Hogy az előadás nem azt mondja, mint amit Macron mondott a dán egyetemistáknak – és így persze a franciáknak is: Önök első sorban európaiak, és csak azután dánok. Hát nem. A francia emberek franciák akarnak lenni, és ebben a színházban azok lehettek. Meg hát ott van a „régén jobb volt” irtózatossá váló közhelye, ami a francia középosztály számára a napi valóság. Régén jobb volt. Igen. 1970-ben például, a franciaországi bevándorlási hullám előestéjén, amikor nem terrorizálta az embereket a politikai korrektség hazugsága, amikor úgy érezték, minden, ami visszatartó 1968-ból, eltűnt, ami használható, az megmarad, amikor azt hitték, hogy a balos liberalizmus nem önti el az országot. Visszamentek az emberek, a nézők 1970-be, Pompidou normális Franciaországába, visszamentek a normalitásba.

Mert hát nehéz annak nevezni most a mindennapokat. A színház megközelíthetetlen volt metróval és taxival, mert a kommunista szakszervezetek gyakorlatilag az egész várost lezárták, ugyanis féltékenyek a sárgamellényesekre, akik viszont hétvégén gyűjtik fel Párizst. Ezért is akartak egy saját cirkuszt. A baloldali szakszervezet persze óvatosabb, ravaszabb, hosszú évtizedes tapasztalata van az óvatos ellenállásban, a kollaborációban. Nekik nem kell attól félniük, hogy Macron nevű elnökük, aki arra esküdött fel, hogy állampolgárait megvédi, rendszerivel kilövi a szemüket, esetleg leszakítja a karjukat.

A színház egyébként a Champs-Élysées egyik végén van, egy erdőszérség közepén. (Aki érdekel az irodalomtörténet: 1938-ban éppen a színházba tartott a nagy drámaíró, Ödön von Horváth, amikor vihar tört ki, egy fa kidőlt, ő pedig agyonütötte. Közvetlenül a színház lépcsője előtt.) A színház előtt négy bevándorló koldult, az álszolidaritás (munkát, szállást nem adnak nekik), a politikai korrektség miatt a színház alkalmazottai nem zavarták el őket. Marketingszempontról feltehetően nem a legjobb megoldást választották a bevándorlók, ugyanis „mocskos franciák” kiabálással hívták fel magukra a figyelmet, és így próbáltak pénzhez jutni. Ami egyébként (mármint a „mocskos franciák”) nem ritka szidalmazás Franciaországban. A Csirkét a fazékba nevezte, nagyon ismert párizsi étterem kis utcájának egyik végét például valósággal megszállták a migránsok, és hangos „a franciák szarok” rigmussal köszöntik a vacsora előtt és után a vendégeket. Az étterem a belvárosi közepén van.

Na, de térjünk vissza a színházba. Ahol, már bent, az előcsarnokban és attól kezdve a nézőtérig, az előadás végéig, ott a normalitás. Amit ma már Franciaországban megünnepelnek.

Az a normalitás, ami a múlt héten végképp elveszett Franciaországban: mint azóta már Magyarországon is közismert, a Nemzetgyűlés megszavazta, hogy tilos az iskolákban ezentúl anyának és apának hívni anyát és apát. Szülő 1 és szülő 2 van ezentúl. Ez már elmebetegség. Persze hogy a francia mesevilágba, azaz a mesék – irrealitásuk ellenére az őszinteség és értékek normalitását jelentő – világába menekülnek azok az emberek, akiknek erre lehetőségük van. Még egyszer: ünneplik a normalitást.

Meg persze a saját, nemzeti múltjukat. A mesét Charles Perrault írta, ahogy a Csipkerózsikát, a Hamupipókéét, a Hüvelyk Matyit vagy a Piroska és a farkast. Még a tizenhetedik században, XIV. Lajos idején. Perrault egyik nagy találmánya maga a mesekezdés volt. A nagy nyelvi és persze gondolati ötlet, amit ő talált ki: Volt egyszer egy... Így kezdte mindig. Hogy egy ilyen egyszerű nyelvi eszközzel a gyerekeknek azt mondja: tulajdonképpen a valóságról beszél. Persze, nincsenek beszélő farkasok, nincsenek tündérek – de ami a mesék mélyén van, a lényeg, az emberi igazság, az persze mind igaz.

Volt egyszer egy...

Persze hogy tüntetnek az emberek egy színházban is az emlékeik, a közös múltjuk, Perrault és Jean Marais mellett, és persze, hogy tüntetnek olyan évszázadok után vágyakozva, amelyekről az jut eszükbe: volt egyszer egy normális Franciaország.

Gábor László | Az Origo főszerkesztője

www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

